

Sygn. akt: I 1 C 1961/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I1 Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Nowicka - Midziak
-----------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r. w Gdyni na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Sp. z o.o. z siedzibą we W.**

przeciwko **Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.**

o zapłatę

1. umarza postępowanie w sprawie co do kwoty 718,74 zł. (siedemset osiemnaście złotych siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019r do dnia 15 stycznia 2020r;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 436,43 zł. (czterysta trzydzieści sześć złotych czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 stycznia 2017r do dnia zapłaty;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 718,74 zł. (siedemset osiemnaście złotych siedemdziesiąt cztery grosze) od dnia 3 stycznia 2017r do dnia 23 listopada 2019r;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 369 zł. (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 listopada 2019r do dnia zapłaty;
5. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1117 zł. (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
6. wyrokowi w punkcie 2. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 436,43 zł. (czterysta trzydzieści sześć złotych czterdzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019r do dnia 5 sierpnia 2020r.

Sygn. akt **I 1 C 1961/20 upr.**

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. o zapłatę kwoty 1.524,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 1.155,17 zł od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- 369,00 zł od dnia 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że nabył od konsumenta wierzytelność względem pozwanej z tytułu zwrotu części prowizji.

Kredytobiorca zawarł z pozwanym umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) dnia 29 grudnia 2015 roku o numerze (...), co wiązało się z koniecznością zapłaty prowizji w wysokości 1.815,75 zł. Umowa została zawarta na okres do dnia 29 grudnia 2015 roku do dnia 29 lipca 2018 roku. Pożyczka została spłacona przed terminem, tj. dnia 19 grudnia 2016 roku. Pozwany miał obowiązek rozliczenia z konsumentem spornej kwoty w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu. Termin ten upłynął dnia 02 stycznia 2017 roku.

Powód zawiadomił pozwaną o przelewie wierzytelności. Jednocześnie powód wezwał pozwaną do dobrowolnej zapłaty spornej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, wyznaczając termin 3 dni od dnia doręczenia wezwania, które doręczono dnia 21 listopada 2019 roku.

Tak więc zdaniem powoda należna do zwrotu prowizja stanowi kwotę 1.155,17 zł. Natomiast kwota 369,00 zł stanowi koszt sporządzenia prywatnej opinii, a termin zapłaty w tym zakresie wyznaczało opisane wyżej wezwanie do zapłaty.

(pozew – k. 3-6.)

Pozwana w odpowiedzi na pozew uznała powództwo, co do należności głównej w części, tj. 436,43 zł wraz z odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia 05 sierpnia 2020 roku. Wniosła o oddalenie powództwa w części, tj. w zakresie kwoty należności głównej wraz z odsetkami liczonymi:

- od kwoty 718,74 zł od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia 23 listopada 2019 roku,
- od kwoty 436,43 zł od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia 23 listopada 2019 roku,
- od kwoty 369,00 zł od dnia 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty.

Pozwana wskazała, że w dniu 15 stycznia 2020 roku zrealizowała płatność na rzecz powoda w kwocie 718,74 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia 15 stycznia 2020 roku.

Pozwana zakwestionowała zasadność domagania się przez powoda kosztów sporządzenia prywatnej opinii na kwotę 369,00 zł, zarzucając, że jest to sztuczne i nieuczciwe generowanie dodatkowych kosztów. Podniosła przede wszystkim, że opinia zawiera proste działania matematyczne na poziomie szkoły podstawowej. Poza tym powód na swojej stronie internetowej informuje, że spółka została założona w 2017 roku przez grupę specjalistów wywodzących się z branży finansowej, odszkodowawczej i prawnej, a we wcześniejszych sprawach bez problemu powód obliczał wysokość należnej prowizji.

Co się zaś tyczy odsetek, zdaniem pozwanej winny być liczone zgodnie z regułą z art. 455 k.c. od wezwania do zapłaty.

(odpowiedź na pozew – k. 48-52)

Pismem z dnia 16 listopada 2020 roku powód cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie zapłaty kwoty 718,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia 15 stycznia 2020 roku, wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 436,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty, a także odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 718,74 zł od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia 23 listopada 2019 roku.

(pismo z dnia 16.11.2020r. – k. 70-71)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. G. dnia 29 grudnia 2015 roku zawarł z pozwaną Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...).

Umowa została zawarta na okres od dnia 29 grudnia 2015 roku do dnia 29 lipca 2018 roku. W związku z zawartą umową pozwana pobrała prowizję w kwocie 1.815,75 zł.

W umowie w punkcie 27. umowy, zastrzeżono, że pożyczkobiorca ma prawo do spłaty całości lub części pożyczki przed terminem określonym w umowie. W takim przypadku dokonane wpłaty miały zostać naliczone na poczet spłaty kapitału w taki sposób, że spłata miała zostać przeznaczona w kolejności na:

- spłatę najbliższej wymagalnej raty w kwocie odpowiadającej jej wysokości pomniejszonej o odsetki za okres od dnia dokonania wcześniejszej spłaty do dnia wymagalności raty,
- spłatę kapitału pożyczki w taki sposób, że czas obowiązywania umowy miał ulec skróceniu, w takim przypadku koszt pożyczki miał ulec obniżeniu proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy do momentu spłaty pożyczki przed terminem.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: umową pożyczki – k. 10-12, harmonogramem – k. 12v.)

Środkami z kredytu konsolidacyjnego nr (...) K. G. dnia 19 grudnia 2016 roku dokonał spłaty umowy pożyczki zawartej z pozwaną.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: umową o kredyt konsolidacyjnym – k. 14-17v.)

Dnia 13 listopada 2019 roku powód umową cesji nabył od K. G. wierzytelność pieniężną przysługującą pożyczkobiorcy z tytułu opisanej wyżej pożyczki. Pozwana została poinformowana o dokonanej cesji praw.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: umową cesji nr (...) – k. 18-18v.)

Dnia 18 listopada 2019 roku powód uzyskał prywatną opinię w przedmiocie wyliczenia zwrotu kosztów kredytu, której koszt wyniósł 369 zł brutto.

Pismem z dnia 18 listopada 2019 roku pozwana została zawiadomiona przez powoda o przelewie wierzytelności i wezwana do zapłaty kwoty 1.524,17 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania wraz z odsetkami za opóźnienie. Do pisma dołączono również oświadczenie pożyczkobiorcy o zwolnieniu z tajemnicy bankowej, opinię w przedmiocie wyliczenia zwrotu kosztów kredytu oraz fakturę za sporządzenie opinii. Pismo zostało odebrane dnia 21 listopada 2019 roku.

(okoliczność bezsporna nadto potwierdzona: przedsądowym wezwaniem do zapłaty – k. 19, zawiadomieniem o przelewie wierzytelności – k. 20, oświadczeniem o zwolnieniu z tajemnicy bankowej – k. 21, opinią – k. 22-24, fakturą VAT – k. 25, kopią książki nadawczej – k. 26-27v., wydrukiem ze śledzenia przesyłek – k. 28)

Dnia 15 stycznia 2020 roku pozwana zrealizowała płatność na rzecz powoda w kwocie 718,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia 15 stycznia 2020 roku.

Pismem z dnia 16 stycznia 2020 roku poinformowała powoda, że dokonała zwrotu części prowizji z tytułu m.in. pożyczki nr (...). Pozwana pobrała opłatę w wysokości 51,56 zł z tytułu realizacji przelewu.

(okoliczności bezsporne nadto potwierdzone: pismem z dnia 16.01.2020r. – k. 59-60, potwierdzeniem przelewu – k. 61)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy, niesporny stan faktyczny Sąd ustalił po wszechstronnym rozważeniu całego zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego w postaci dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, które są wiarygodne,

albowiem żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, ani też żadna ze stron nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Strony pozostawały zgodne co do tego, że pożyczkobiorcę łączyła umowa pożyczki (kredytów konsumenckich) oraz, że pożyczka została przez pożyczkobiorcę spłacona przed umówionym terminem spłaty.

Pozwana częściowo uznała powództwo, kwestionując datę powstania obowiązku zwrotu prowizji.

Zgodnie z punktem 27. umowy pożyczki miał prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części pożyczki przed terminem określonym w umowie osobiście w kasie lub poprzez wpłatę na rachunek pożyczkowy. W przypadku spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie, w braku odmiennej dyspozycji pożyczkobiorcy (a pozwany nie wykazał, by pożyczkobiorca taką odmienną dyspozycję złożył) dokonane wpłaty miały być zaliczane na poczet spłaty kapitału w taki sposób, że wpłata przeznaczana była w pierwszej kolejności na spłatę najbliższej wymagalnej raty w kwocie odpowiadającej jej wysokości pomniejszonej o odsetki za okres od dnia dokonania wcześniejszej spłaty do dnia wymagalności raty, a następnie – na spłatę kapitału pożyczki w taki sposób, że czas obowiązywania umowy ulegnie skróceniu – w takim przypadku całkowity koszt pożyczki ulegnie obniżeniu proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy licząc od momentu spłaty pożyczki przed terminem.

Jednocześnie zawarta z pożyczkobiorcą umowa nie zawierała własnej definicji całkowitego kosztu pożyczki, wobec czego przyjąć należało, zgodnie z art. 5 pkt 6 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993), że całkowity koszt pożyczki (kredytu konsumenckiego) obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych w przypadku, gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu – z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

Powyższe zatem jednoznacznie przesądza o tym, że na podstawie ww. umowy pożyczki, pozwana – w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę – zobowiązana była zwrócić pożyczkobiorcy wszystkie koszty składające się na całkowity koszt pożyczki (a więc nie tylko odsetki, ale i prowizje oraz inne koszty) w proporcjonalnej do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy – wielkości. Umowa nie różnicowała tych kosztów pod względem ich związania z czasem trwania umowy, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, by Sąd w niniejszej sprawie wprowadzał przedmiotowe rozróżnienie. Takie ukształtowanie treści umowy jest w ocenie Sądu dopuszczalne w ramach zasady swobody umów wynikającej z treści art. 353¹ k.c. i jako nie będące sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, z ustawą oraz nie mające na celu obejścia ustawy, nie jest dotknięte sankcją nieważności.

Niezależnie od powyższego, roszczenie powoda znajdowało również – zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę – swoją podstawę także w treści art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993), zgodnie z którym, w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Powołany przepis stanowi implementację prawa unijnego, tj. art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady numer 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 roku w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady numer 87/102/EWG, wedle którego konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy.

Ponadto pozwana częściowo uznała powództwo, tj. do kwoty 436,63 zł oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019 roku do dnia 05 sierpnia 2020 roku.

Art. 213 § 2 k.p.c. stwierdza, że sąd jest związany uznaniem powództwa i jednocześnie określa granice rozporządzalności nakładając na sąd obowiązek kontroli, czy uznanie nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami

współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zachowało aktualność dotychczasowe orzecznictwo stwierdzające, że uznanie będące aktem dyspozytywnym o ograniczonym zakresie obejmuje zarówno okoliczności faktyczne, jak i podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (wyrok SN z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z glosami: S. D., OSPiKA 1978, z. 3, poz. 50, A. S., OSPiKA 1978, z. 7-8, poz. 143 i J. M., PiP 1978, z. 10, s. 178 i n.). Artykuł 213 § 2 k.p.c. nie stanowi podstawy do badania i ustalania, czy będące przedmiotem uznania roszczenie rzeczywiście przysługuje stronie powodowej. Wyjaśnienie przyczyn skłaniających pozwanego do dokonania uznania z reguły pozwala na ocenę przesłanek skuteczności wyrażonego uznania, określonych w omawianym przepisie (zob. także A. J., Kontradiktoryjność a poznanie prawa w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, PS 1998, nr 10, s. 63).

Sąd nie znalazł podstaw, które mogłyby uzasadniać, iż oświadczenie o uznaniu powództwa pozwanej było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub miało na celu obejście prawa.

Przechodząc do zasadniczej spornej ostatecznie kwestii niniejszego procesu, a więc daty wymagalności roszczenia Sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Wobec tego przepis art. 455 k.c. nie miał zastosowania. Roszczenie stało się wymagalne po upływie 14 dni od daty całkowitej spłaty pożyczki zgodnie z art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim. Wymagalność w tym przypadku została wyraźnie określona przez ustawodawcę w ustawie o kredycie konsumenckim.

Bezspornie pożyczka została spłacona przez pożyczkobiorcę dnia 19 grudnia 2016 roku. Zatem 14-dniowy termin do rozliczenia umowy, o którym mowa w art. 52 kredytu konsumenckiego, upłynął z dniem 02 stycznia 2017 roku. Od dnia następnego pozwana pozostawała w zwłoce.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 718,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 24 listopada 2019 roku dnia zapłaty ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem zgoda pozwanej nie była potrzebna. Nadto, oceniając czynność procesową wnioskodawcy w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

W tym stanie sprawy, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 k.p.c. w punkcie 1. wyroku umorzono postępowanie w zakresie, w którym cofnięto powództwo.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie punktu 27. umowy pożyczki w zw. z art. 49 ust. 1 w zw. z art. 5 pkt 6 w zw. z art. 52 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993) w zw. z art. 509 k.c. oraz 481 § 1 k.c. oraz częściowo na podstawie art. 213 § 2 k.p.c. Sąd w punkcie 2. wyroku zasądził od pozwanej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. na rzecz powoda kwotę 436,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty (punkt 2. wyroku).

W punkcie 3. wyroku na podstawie art. 52 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 993) w zw. z art. 509 k.c. oraz 481 § 1 k.c. zasądzone od pozwanej odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 718,74 zł od dnia 03 stycznia 2017 roku do dnia 23 listopada 2019 roku.

Wyrokowi w zakresie uznanego powództwa w punkcie 6. nadano rygor natychmiastowej wykonalności stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd uwzględnił żądanie zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania.

Na taką możliwość również względem nabywcy wierzytelności wskazał wprost Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 maja 2019 roku w sprawie o sygn. III CZP 68/18 (publ. OSNC 2019/10/98): „nabywcy – w drodze przelewu – wierzytelności o odszkodowanie za szkodę komunikacyjną przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot uzasadnionych kosztów ekspertyzy zleconej osobie trzeciej tylko wtedy, gdy jej sporządzenie było w okolicznościach sprawy niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.” Zdaniem Sądu w każdej sprawie cywilnej, zależnie od jej okoliczności, uzasadnione może być zasięgnięcie prywatnej opinii celem ustalenia zasadności powództwa. Kosztów sporządzenia opinii nie zalicza się wówczas do kosztów procesu, ale rozpatruje w charakterze szkody. Gdyby pozwana w ustawowym terminie rozliczyła umowę pożyczki, nie zaszłaby konieczność zasięgnięcia prywatnej opinii. Przepis art. 415 k.c. stanowi bowiem, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu zgodnie z art. 361 k.c.

W okolicznościach niniejszej sprawy – zdaniem Sądu – przedmiotowa opinia była niezbędna powodowi celem wytoczenia powództwa.

Dlatego w punkcie 4. wyroku zasądzono od pozwanej koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy w kwocie 369 zł. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. od kwoty tej zasądzono również odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 26 listopada 2019 roku do dnia zapłaty. Termin wymagalności wyznaczało bowiem wezwanie pozwanej do zapłaty tej kwoty.

Zasadą jest, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (art. 98 § 1 k.p.c.). Wobec tego Sąd w punkcie 5. wyroku orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) mając na uwadze, że powód wygrał proces w całości, a spełnione żądanie oraz uznanie powództwa nastąpiły po jego wytoczeniu po znacznym okresie od dodatkowego wezwania pozwanej do zapłaty i zasądził na jego rzecz od przegrywającej proces pozwanej całość kosztów procesu, co stanowi kwotę 1.117,00 zł, na którą składają się opłata od pozwu (200,00 zł), wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej (900,00 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17,00 zł).